

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Bohuslava Drahošové a soudců JUDr. Petra Indráčka a JUDr. Jany Záviské v právní věci žalobkyně **EGEM s.r.o.** se sídlem České Budějovice, Novohradská 736/36, zastoupené Mgr. Davidem Daňkem, advokátem se sídlem Praha 5, Pavla Švandy ze Semčic 12, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Opava, Kolářská 451/13, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 25.3.2010 č.j. 213/1.30/10/14.3, o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem, ul. SNP 2720/21, č.j. 6458/7.10/09/14.3-7 ze dne 10.12.2009,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Rozhodnutím ze dne 25.3.2010 č.j. 213/1.30/10/14.3 žalovaný Státní úřad inspekce práce zamítl odvolání žalobce a potvrdil shora uvedené rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 400.000,- Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč. Pokuta byla žalobkyni uložena za spáchání deliktu na úseku bezpečnosti

práce podle ust. § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce (zákon č. 262/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podala včasnou žalobu, ve které vytýkala jak žalovanému tak i správnímu orgánu prvního stupně, že nedospěly k jednoznačnému závěru o tom, jak věcně došlo k úrazovému ději ve vztahu, ke kterému byl shledán správní delikt žalobkyně, konkrétně v důsledku čeho došlo k naindukování nebezpečného napětí. Žalovaný přebírá závěry dle protokolu o kontrolním zjištění, který zahrnuje mimořádně nepravděpodobnou konstrukci úrazového děje. Ta je založena na tvrzení, že v okamžiku úrazu nebyla upevněna zkratovací souprava mezi konzolí stožáru č. 32 a vodičem přeponky L3. Na druhé straně odůvodnění správního orgánu prvního stupně konstatuje, že pomocné zkraty byly mezi konzolí stožáru č. 32 a vodičem přeponky L3. Jedná se podle žalobkyně o zásadní rozpor, který správní orgány měly odstranit doplněním dokazování. Žalobkyně k tomu uvádí, že jí samotné není konkrétní a přesný průběh předmětného děje znám.

Žalobkyně v žalobě dále namítala, že napadené rozhodnutí je neurčité ve specifikaci namítaného správního deliktu, když v rozhodnutí není uvedeno, jakým konkrétním jednáním k němu mělo dojít. Rozhodnutí se omezuje na obecné výroky o tom, že bylo povinností žalobkyně zajistit řádné uzemnění vedení, aniž by bylo bráno na zřetel, že pracovní činnost, při které k úrazu došlo, byla sama součástí umísťování uzemnění a že je zjevně nemožné zajistit uzemnění vedení před provedením prací k uzemnění vedení. Dále žalobkyně poukázala na to, že měla provést zhodnocení elektrického rizika prací aniž by bylo uvedeno, z jakého právního předpisu taková povinnost plyne a jak konkrétně by měla být plněna. Žalobkyně nesouhlasí s výrokem žalovaného, že pokud by ze strany zaměstnavatele byly dodrženy všechny povinnosti, které jsou na něj kladeny právními předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, nedošlo by k pracovnímu úrazu R.K. Podle přesvědčení žalobkyně nemůže tento způsob uvažování a rozhodování obstát, neboť „jakkoli správní právo zakotvuje princip objektivní odpovědnosti za správní delikt, jde stále o odpovědnost za delikt, který musí být před výrokem o odpovědnosti nejprve nezaměnitelně identifikován co do skutkového děje a rovněž právně kvalifikován co do nezákonnosti takového jednání či opomenutí“.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě ze dne 7.7.2010 navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 25.3.2010 č.j. 213/1.30/10/14.3 a připojeným správním spisem Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký sp. zn. 6458/7.10/09 a kontrolním spisem sp. zn. 6082/7.III/08 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání rozhodnutí žalovaného, přičemž toto rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze shora uvedeného kontrolního spisu vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že jeho součástí je protokol o výsledku kontroly provedené u právní předchůdkyně žalobkyně EGEM-ENERGOVOD, s.r.o. ze dne 28.1.2009. Z něho mimo jiné vyplývá, že právní předchůdkyně žalobkyně nezajistila, aby dne 29.9.2008 byl vodič fáze č. 3 (L3) na pracovišti stožáru č. 32 vedení V461 před zahájením prací zkratován (uzemněn), protože z druhého vedení V462 na protilehlé straně téhož stožáru č. 32, které bylo pod napětím 400 kV a dalšího souběžného vedení 400 kV V 465/466 a křížujícího vedení V 223/224 (2x220 kV) docházelo k naindukování napětí do neuzemněného vodiče L3 vedení V 461 mezi stožáry č. 31 a č. 32. Uzemnění vodiče L3 spočívalo v tom, že se vodiče L3 u stožáru č. 31 a č. 33 ve směru ke stožáru č. 32 pomocí zkratovací soupravy uzemní a tímto se zajistí, že naindukované napětí z vedení 400 kV V 462 nebo ze souběžného dvojitého vedení 400 kV V 465/466, příp. z vedení křížujícího V 223/224 (2x220 kV) neohrozí zaměstnance. Právní předchůdkyně žalobkyně, jakožto kontrolována osoba tedy dne 29.9.2008 postupovala v rozporu s čl. 6.1.1 ČSN EN 50110 – 1 ed.2 „obsluha a práce na elektrických zařízeních“, který požaduje, aby uzemnění bylo provedeno v takových vzdálenostech, aby potenciál mezi vodiči a zemí byl omezen na bezpečnou hodnotu. V protokolu se dále uvádí, že R. K. dne 29.9.2008 po demontáži přeponky na fázi L1 na horní konzoli slezl na spodní konzoli k vodiči fáze L3, kde měl umístit pomocný zkrat mezi stožár č. 32 a vodič L3 směrem ke stožáru č. 31. Jmenovaný jeden konec zkratovací soupravy upevnil na konzoli stožáru č. 32, poté vzal druhý (neupevněný) konec zkratu ukončený svorkou, který si připevnil pod opasek a lezl pozpátku po kotevních izolátorech k vodiči L3, na který chtěl upevnit svorku a po jejím upevnění přestříhnout vodič L3 přeponky. Při umísťování pomocného zkratu mezi kovovou konstrukcí stožáru č. 32 a vodič L3, ukončený v hlavici izolátoru, došlo k přeskočení elektrického výboje přes botu a tělo postiženého R. K. do zkratovací soupravy, která byla druhým koncem připevněna na konzoli stožáru. K elektrickému výboji došlo proto, že se postižený přiblížil na vzdálenost menší než bezpečnou k vedení L3, na kterém bylo naindukováno napětí. Kontrolována osoba v rozporu s čl. 4.1. ČSN EN 50110 – 1 ed.2 před zahájením prací 29.9.2008 nevyhodnotila elektrické riziko a v závislosti na tom nestanovila, jaká opatření pro zajištění bezpečnosti R. K. musí být provedena a nestanovila R. K., jakým způsobem musí být při práci postupováno, aby nedošlo k jeho úrazu elektrickým proudem. Kontrolována osoba dále nezajistila, aby před zahájením prací dne 29.9.2008 bylo uzemnění vodiče L3 na stožáru č. 32 vedení V 461 provedeno v takových vzdálenostech a na takových místech, aby potenciál mezi vodiči a zemí byl omezen na bezpečnou hodnotu a nemohlo dojít k naindukování napětí na neuzemněný vodič fáze č. 3 vedení V 461 z druhého vedení 400 kV V 462 na protilehlé straně stožáru č. 32 nebo z dalšího souběžného vedení 400 kV V 465/466 nebo z křížujícího vedení 2x220 kV V 223/224. V protokolu je kontrolované osobě dále vytýkáno, že v souvislosti s prováděním uvedených prací zaměstnanci R. K. neposkytovala dostatečné informace o možných rizicích, o opatřeních nutných k jejich odstranění a o pracovním postupu. Tuto informaci neposkytly ani interní předpisy kontrolované osoby. Závěr kontrolního zjištění je pak formulován tak, že kontrolována osoba nevytvořila R. K. na pracovišti „vedení V 461 EPRU I-TR Hradec“ bezpečné a zdravé neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky vhodné organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijetí opatření předcházení rizikům nebo alespoň k jejich minimalizaci, protože - a) před zahájením demontáže přeponky na stožáru č. 32 na fázi č. 3 vedení 400 kV (vedení V 461) dne 29.9.2008 neprovedla hodnocení elektrického rizika a v návaznosti na to nestanovila, jakým

způsobem musí být práce vykonávány a jaká opatření musí být pro zajištění bezpečnosti provedena, - b) nezajistila, aby uzemnění vodiče fáze č. 3 na stožáru č. 32 směrem ke stožáru č. 31 vedení V 461 bylo před zahájením prací dne 29.9.2008 provedeno v takových vzdálenostech a na takových místech, aby potenciál mezi vodiči a zemí byl omezen na bezpečnou hodnotu, a aby tak nedošlo k naindukování napětí do neuzemněného vodiče fáze č. 3 vedení V 461 z druhého vedení V 462 na protilehlé straně stožáru č. 32 a dalšího souběžného vedení V 465/466 (2x400 kV) a dalšího křížujícího vedení V 223/224 (2x220 kV).

Kontrolní spis obsahuje žádost EGEM-ENERGOVOD, s.r.o. ze dne 4.2.2008 o přezkoumání kontrolního protokolu, přípis správního orgánu prvního stupně, kterým námitky kontrolované osoby nevyhověl, námitky EGEM-ENERGOVOD, s.r.o. ze dne 20.3.2009 proti výsledku přezkoumání protokolu, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10.4.2009, kterým výsledek přezkoumání inspektora Ing. M. K. ze dne 2.3.2009 zrušil a věc tomuto inspektorovi vrátil k dalšímu řízení, dodatek č. 1 ke kontrolnímu protokolu ze dne 20.5.2009, žádost EGEM-ENERGOVOD, s.r.o. ze dne 27.5.2009 o přezkoumání protokolu, včetně jejího doplnění, přípis správního orgánu prvního stupně ze dne 11.6.2009 o zamítnutí námitek kontrolované osoby, další námitky EGEM-ENERGOVOD, s.r.o. ze dne 2.7.2009 proti výsledku přezkoumání protokolu, o kterých správní orgán prvního stupně rozhodl rozhodnutím ze dne 12.8.2009 tak, že je zamítl.

Z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Českých Budějovicích oddíl C, vložka 5612 krajský soud zjistil, že společnost žalobkyně EGEM, s.r.o. byla zapsána do obchodního rejstříku dne 8.11.1995 a mimo jiné to, že tato společnost převzala i jmění zanikající společnosti EGEM-ENERGOVOD, s.r.o., včetně práv a povinností z pracovněprávních vztahů. Z obsahu správního spisu Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj krajský soud zjistil, že dne 22.10.2009 vydal tento správní orgán oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu na úseku bezpečnosti práce podle ust. § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, z jehož spáchání je podezřelá právnická osoba žalobkyně. Poté, kdy zmocněnec žalobkyně nahlédl do spisu, podala žalobkyně vyjádření ze dne 24.11.2009, kterým opětovně zpochybnila kontrolní zjištění. Na to správní orgán prvního stupně vydal dne 10.12.2009 rozhodnutí, kterým žalobkyni shledal vinnou nevytvořením zaměstnanci R. K., nar. X na pracovišti „vedení 461 EPRU 1 – TR Hradec“ bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijetím opatření k předcházení rizikům nebo alespoň k jejich minimalizaci, protože dne 29.9.2008 a) před zahájením demontáže přeponky na stožáru č. 32 na fázi č. 3 vedení 400 kV (vedení V 461) neprovedla hodnocení elektrického rizika a v návaznosti na to nestanovila, jakým způsobem musí být práce vykonávány a jaká opatření musí být pro zajištění bezpečnosti provedena, b) nezajistila, aby uzemnění vodiče fáze č. 3 na stožáru č. 32 směrem ke stožáru č. 31 vedení V 461 bylo před zahájením prací provedeno v takových vzdálenostech a na takových místech, aby potenciál mezi vodiči a zemí byl omezen na bezpečnou hodnotu, a aby tak nedošlo k naindukování napětí do neuzemněného vodiče fáze č. 3 vedení V 461 z druhého vedení V 462 na protilehlé straně stožáru č. 32 a dalšího souběžného vedení V 465/466 (2x400 kV) a dalšího křížujícího vedení V 223/224 (2x220 kV). Společnost žalobkyně tak nedodržela povinnosti při zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci stanovené v ust. § 102 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb. zákoníku

práce, v platném znění, čímž spáchala správní delikt na úseku bezpečnosti práce podle ust. § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, za který se jí podle § 30 odst. 2 písm. d) zákona o inspekci práce ukládá pokuta ve výši 4000.000,- Kč. Tímtež rozhodnutím byla žalobkyně zavázána nahradit náklady správního řízení paušální částkou 1.000,- Kč. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se mimo jiné uvádí (obdobně jako v kontrolním protokolu) postup právní předchůdkyně žalobkyně v rozporu s čl. 6.1.1 ČSN EN 50110 - 1 ed.2 „obsluha a práce na elektrických zařízeních“, která požaduje provést uzemnění v takových vzdálenostech, aby potenciál mezi vodiči a zemí byl omezen na bezpečnou hodnotu. Součástí správního spisu je i odvolání žalobkyně ze dne 24.12.2009, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím jak shora uvedeno.

První žalobní námitkou žalobkyně bylo v daném případě to, že oba správní orgány nedospěly k jednoznačnému závěru o tom, jak došlo k úrazovému ději a co bylo jeho příčinou. K tomu žalobkyně uvedla, že jí samotné konkrétní a přesný průběh předmětného děje znám není a že jako nejpravděpodobnější příčinou bylo náhodné uvolnění zkratovací soupravy umístěné mezi konzolí stožáru č. 32 a vodičem přeponky L3, přičemž ověření této teorie bylo znemožněno plnou demontáží této zkratovací soupravy při vyprošťování zraněného zaměstnance. S touto žalobní námitkou dle názoru soudu souhlasit nelze, neboť jak kontrolní protokol, tak i obě správní rozhodnutí (prvoinstanční i odvolací) obsahují zcela konkrétní a přesnou formulaci správních deliktů, jichž se žalobkyně dopustila a z této formulace plyne jasné srozumitelné a přesné vymezení povinností, které žalobkyně nesplnila a které obsahují citovaná ustanovení čl. 4.1 ČSN EN 50110 – 1 ed.2 a čl. 6.1.1 ČSN EN 50110 – 1 ed.2. Splnění podmínek výkonu prováděných prací v těchto normách uvedených žalobkyně nedodržela. Ze spisové dokumentace soud dovodil, že žalobkyně se skutečně vytykaného správního deliktu dopustila tím, že před zahájením demontáže přeponky neprovedla hodnocení elektrického rizika a nestanovila způsob výkonu těchto prací a nepřijala opatření pro zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, nezajistila uzemnění předmětného vodiče, aby nedošlo k naindukování napětí do neuzemněného vodiče, jak je přesně shora opakovaně uvedeno. Právě za toto protiprávní jednání byla žalobkyni uložena předmětná pokuta a jí vznášené námitky ohledně nejednoznačného závěru, jak věcně došlo k úrazovému ději jsou dle závěru soudu v tomto směru nemístné a nerozhodné. Stejně tak krajský soud neshledal důvodnou další žalobní námitku spočívající v „neurčitosti napadeného rozhodnutí ve specifikaci namítaného správního deliktu“. Stejně tak jako k první žalobní námitce i k této námitce krajský soud opakovaně uzavírá ve shodě s žalovaným, že oba vytykané správní delikty jsou, jak v kontrolním protokolu, tak v obou správních rozhodnutích vymezeny přesně a konkrétně ve shora uvedeném znění s odkazem na příslušné ustanovení zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce. Konečně krajský soud nesouhlasí s tím, že by žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí pochybil úvahou, že pokud by ze strany žalobkyně byly dodrženy všechny povinnosti, které jsou na ni kladeny právními předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, nedošlo k pracovnímu úrazu R. K. V této souvislosti žalovaný uvedl v žalobě, že „tento způsob uvažování a rozhodování nemůže obstát, neboť jakkoli správní právo zakotvuje princip objektivní zodpovědnosti za správní delikt, jde stále o odpovědnost za delikt, který musí být před výrokem o odpovědnosti nejprve nezaměnitelně identifikován co do skutkového děje a nemůže jít o odpovědnost za vzniklý stav, jakkoli může být kvalifikován jako společensky nežádoucí“. Krajský soud k tomu poznamenává, že odpovědnost za

správní delikty je skutečně pojatá v právních předpisech, jakožto odpovědnost objektivní (tzv. odpovědnost za výsledek), u které se nepředpokládá subjektivní složka, tj. otázka zavinění. Tak tomu bylo i v projednávané věci, kdy podle protokolu o provedené kontrole, jakož i celého správního řízení je nesporné, že žalovaný nevyhodnotil elektrické riziko a nestanovil pracovní podmínky, za nichž mají být z hlediska zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci tyto práce vykonávány. Výsledkem toho bylo závažné poškození zdraví R. K. Krajský soud z uvedených důvodů uzavírá, že jak žalobou napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu zcela odpovídá ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který stanoví náležitosti správního rozhodnutí.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobkyně jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl v souladu s ust. 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání v této věci se souhlasem obou účastníků řízení. Nepřihlédl a nehodnotil dodatečně předložený znalecký posudek žalobkyně, neboť tento posudek si žalobkyně opatřila a doručila krajskému soudu až poté, kdy výslovně souhlasila souhlas s tím, aby soud rozhodl v této věci bez jednání.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat exekuční návrh.

V Ostravě dne 16. října 2013

JUDr. Bohuslava Drahošová
předsedkyně senátu